

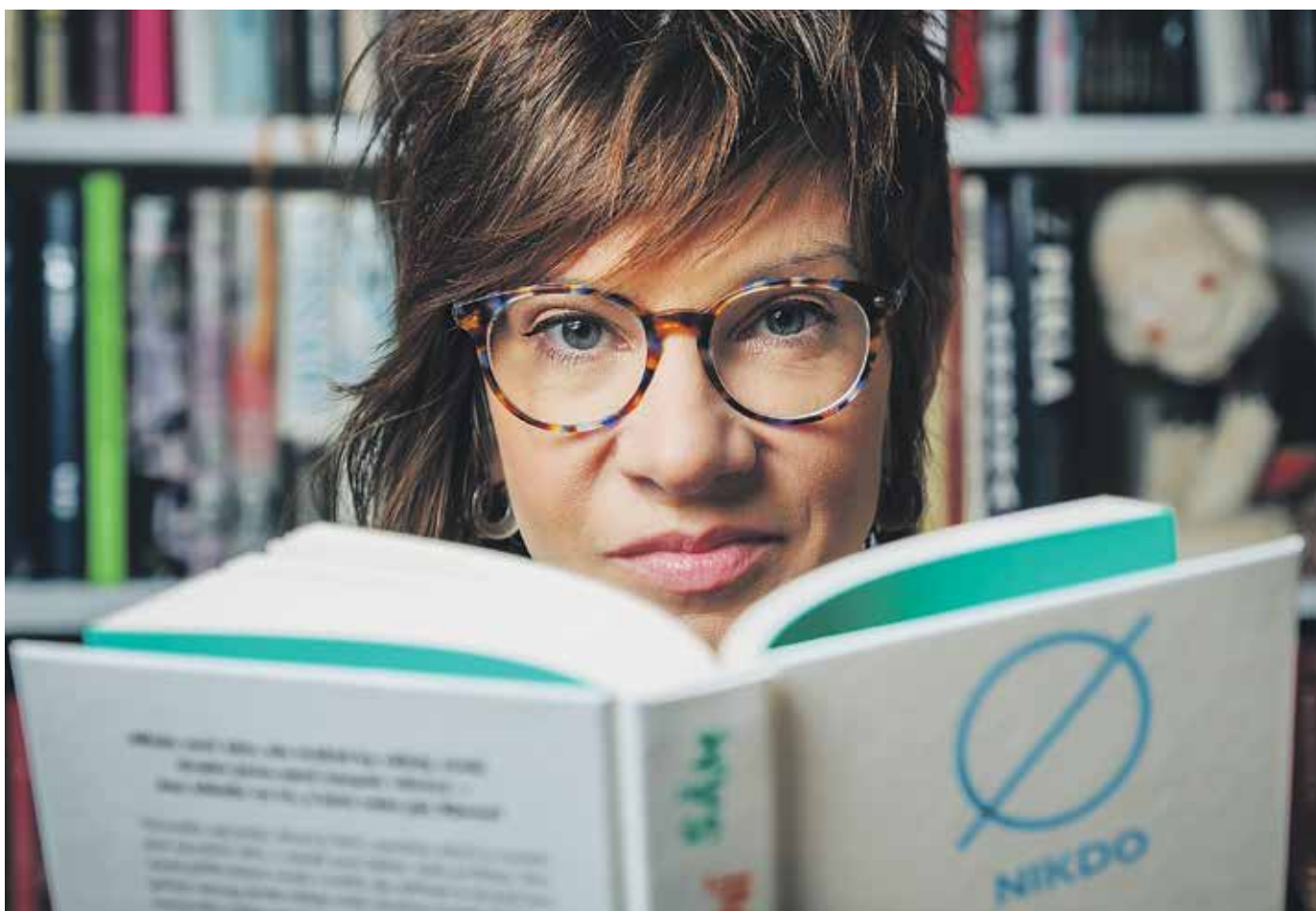

LÍBÍ SE MI, ŽE „SOUKUPOVÁ“ UŽ FUNGUJE JAKO ZNAČKA

text: Jan Januš, **foto:** David Konečný, Host

Spisovatelka Petra Soukupová vydala na konci roku poměrně nečekaně nový román, *Nikdo není sám*. „Píšu pořád o rodinných a blízkých vztazích a ani v této knize to není jinak,“ říká v našem rozhovoru autorka, jejíž příjmení už se stalo takovou značkou, že na obálce nejnovější knížky ani nenajdeme její křestní jméno. Dál půjde vlastní cestou, využít třeba aktuální vlnu zájmu o historické příběhy ji neláká. Přiznává se třeba i k tomu, že nemá ráda divadlo a divadelní herectví, a tak nejspíš nikdy nenapíše divadelní hru a ani neuvidí adaptaci své knihy *Pod sněhem*.

Vaše nejnovější knížka *Nikdo není sám* vyšla pro mnohé tak trochu jako překvapení, nakladatelství Host její vydání oznámilo těsně před jejím uvedením na knihkupecké pulty. Podařilo se vám ji dokončit rychleji, než jste plánovala? Nebo čím to bylo?

Bylo to asi tím, že jsem ji začala psát teprve v půlce února a v plánu bylo, že ji dopíšu do konce prázdnin, takže nebylo jisté, že to tak opravdu bude a že se to stihne vydat ještě v loňském roce. Takže to nebylo ani v edičním plánu. Ale já jsem plánovala (a doufala), že se to přesně takhle povede.

Říkám si, co můžu o *Nikdo není sám* prozradit, abych čtenářům, kteří se na knihu teprve chystají, neprozradil to, co bych neměl. Anotace toho sice říká poměrně dost, ale já jsem ji četl až dodatečně. Je to tak ideální? Nechat se překvapit, o čem nová „Soukupová“ vlastně bude? Nebo jak byste vy sama tu knihu případným čtenářům přiblížila?

Já jsem si taky nebyla jistá, jestli v anotaci neprozradíme příliš, ale pak mě nakladatel přesvědčil. Ale celkově si spíš myslím, že žádná moje kniha není překvapení – píšu pořád o rodinných a blízkých vztazích a ani v této knize to není jinak.

Značka „Soukupová“ je už opravdu zavedená, co říkáte na to, že na obálce knihy ani není vaše křestní jméno?

Líbí se mi to.

V jednoduchosti je krása?

To jistě taky, ale v tomhle případě se mi líbí spíš to, že moje jméno už je značka.

Není ale ta značka někdy až svazující? Nebo na kolik přemýšlíte o svých čtenářích a o tom, abyste vyšla vstříc jejich očekávání?

Když píšu nebo přemýšlím, o čem budu psát, nemyslím na čtenáře, myslím na to, co chci sdělit a jak.

Až u *Nikdo není sám* jsem si naplno uvědomil, že u vašich knih hodně záleží na tom, v jakém věku je zrovna čtete. Jaké postavy jsou pro nás ty klíčové, se kterými se ztotožňujeme. Když jsem četl vaši *Martu* v roce vetřelce, byla mi blízká *Marta*, ale teď už by to možná byli spíš její rodiče. Máte tohle stejně i jako autorka?

Takhle o tom moc nepřemýšlím, už proto, že se ke svým starým knihám moc nevracím. Ale určitě máte pravdu, že jiná životní zkušenost asi každého vede blíž

k různým postavám. Když mluvíme právě o Martě, dokážu si představit, že píšu i o jejích rodičích a taky je chápu. Ale vybrala jsem si tehdy její pohled.

K žádné ze svých knih nemáte chuť se autorsky ještě vrátit? Bylo by zajímavé zjistit, co vaši hrdinové prožívají dál...

Ano, občas mě napadá, že někoho z postav ještě použiju, a nevyučuju, že se to někdy stane.

V jaké kondici je podle vás obecně současná česká literatura?

O tom se mi moc nechce mluvit, protože o tom moc nevím. Ale jsem ráda, že se daří autorkám ženám.

A čím to podle vás je, že jsou v české literatuře nyní tak úspěšné právě ženy?

Zřejmě tím, že dobře píšou (úsměv). Ale je to myslím i proto, že podmínky k práci se pro ženy zlepšují.

Nakolik by měla literatura být v dobrém slova smyslu angažovaná?

Podle mě nemusí (možná by ani neměla) být vůbec.

Koho ze svých kolegyně a kolegů sama čtete?

Autoři, od kterých čtu všechno, jsou Jiří Hájíček a Viktorie Hanišová. Z českých autorů čtu ještě Petru Dvořákovou, Biancu Bellovou a Kateřinu Tučkovou.

Stále populárnější jsou historické příběhy, respektive kombinace historie a současnosti. Tohle vás neláká?

**MĚ BAVÍ VZTAHY.
NE ŽE BYCH NIJAK
NEREFLEKTOVALA
DOBU, V NÍŽ SE
ODEHRÁVAJÍ, TŘEBA
POSTAVENÍ ŽENY
VE SPOLEČNOSTI
JE MYSLÍM TROCHU
I MOJE TÉMA. ALE NE,
MINULOST MĚ NELÁKÁ.**

Nijak zvlášť. Mě baví vztahy. Ne že bych nijak nereflektovala dobu, v níž se odehrávají, třeba postavení ženy ve společnosti je myslím trochu i moje téma. Ale ne, minulost mě neláká.

Také si říkám, že vaše dialogy a situace jsou mnohdy až divadelní. Napsat divadelní hru byste nechtěla? Nebo alespoň adaptovat na jeviště některý z románů?

Jelikož nemám ráda divadlo, tak mě to neláká. Ale někdo už jednu moji knihu adaptoval, bylo představení podle méj knihy Pod sněhem v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích. Ale já ho ani neviděla.

A ani nevidíte? Co vám na divadle vadí?

Já myslím, že už se nehraje, ale vlastně nevím. Tak jako tak jsem neměla v úmyslu ho vidět. Na divadle mi vadí nejvíc asi to, že to je obrazově nezajímavé a taky to „divadelní“ herectví. Ale klidně uznám, že jsem tím třeba méně kulturní člověk.

Vystudovala jste scenáristiku na FAMU, nakolik je tahle škola pořád určující pro vaše psaní?

Já si myslím, že moc ne, ačkoliv mi lidé dříve vyčítali, že moje knihy jsou spíše scénáře – to ale neměli pravdu – to, že píšu tak, že si to lidé představují jako živoucí situace, jako filmové obrazy, neznamená, že to je jako scénář.

Jak vlastně sama píšete? Pokud se nepletu, často je to v kavárně...

Ne, to už dávno ne, píšu normálně z domova, dopoledne, když je dcera ve škole.

Potřebujete klid?

Ano, potřebuju. Respektive zapnuté rádio nebo televize mi nevadí, ale nemůžu se při psaní s někým bavit.

Napsala jste také hodně povídek, čím je pro vás tenhle útvar zajímavý? A jak je pracný a třeba časově náročný?

Je zajímavý především tím, že je krátký a tedy méně pracný (úsměv). A taky často píšu povídky na zakázku, kdy už je zadané téma, takže tím je to ještě jednodušší. Obvykle mi povídka trvá tak dva až tři dny, tedy dvě až tři dopoledne.

Zatím máte na kontě jeden film Na krátko (podle povídky z knihy Zmizet), ale scénář máte napsaný i podle vašeho prvního románu K moři, jeho natáčení se ale dlouhodobě odkládalo. Posunulo se něco v jeho realizaci?

Posunulo se to směrem od realizace, film podle toho scénáře bezpochyby nevznikne. Mám ještě scénář podle knihy Klub divných dětí, ale ani tam to nevy-padá příliš nadějně.

A čím to je?

Zatím jsme nenašli režiséra, kterému by ta látka byla blízká.

A vaše další romány? Neměla byste chuť nějaký uvést na filmovém plátně nebo třeba v televizi?

Řekněme, že ne dost velkou chuť, abych tomu věnovala tolik úsilí, kolik je potřeba.

Takže FAMU byla spíš krok stranou?

Ne, tak to vůbec nehodnotím. Já jsem tehdy chtěla jít na nějakou státní školu, kde se učí jakékoliv tvůrčí psaní, což byla jediná FAMU, a snad jsem se tam něco naučila. A koneckonců i teď mě živí kromě psaní knih i práce pro televizi.

Dlouhodobě pracujete také na seriálu Ulice. Čemu se tam teď věnujete?

Tam se věnuju už skoro 12 let dramaturgii dialogů, což znamená, že mám na starost už napsané scénáře, kde musím hlídat návaznosti, koherenci postav i jejich vyjadřování, a taky naplnění zadání.

Které z postav se vám dramaturgují lépe? A které hůře?

To nezáleží na postavách, ale na autorech, kteří je píšou.

Odkud vlastně čerpáte své „slovníky“? To, jak u vás mluví mladí i staří?

Nežiju ve vzduchoprázdnu, s nějakými lidmi někdy mluvím (úsměv). A zbytek si domýšlím.

Je to vždy tak trochu hloupé ptát se na další plány, když jste právě vydala novou knížku, ale přesto: co bude dál?

**OBČAS MĚ NAPADÁ,
ŽE NĚKOHO Z POSTAV
JEŠTĚ POUŽIJU,
A NEVYLUČUJU, ŽE SE
TO NĚKDY STANE.**

PETRA SOUKUPOVÁ

Spisovatelka, scenáristka a dramaturgyně.

V nakladatelství Host vydala knihy *K moři*, *Zmizet*, *Marta v roce vetřelce*, *Pod sněhem*, *Nejlepší pro všechny*, *Věci, na které nastal čas* a nejnověji *Nikdo není sám*. Píše rovněž pro děti, zatím jde o tituly *Bertík a čmouchadlo*, *Kdo zabil Snížka?* a *Klub divných dětí*. Dlouhodobě pracuje na dialogích seriálu *Ulice*, podílela se rovněž na seriálech *Comeback* a *Kosmo*.

Zatím nevím. Mám zatím nepromyšlený nápad na další knihu pro dospělé, ale rozhodně se mi nechce začít psát hned teď. A možná bych raději psala dětskou knihu, ale tam zas nemám nápad. Takže v tuhle chvíli opravdu nevím. Jak už jsem ale někde řekla, něco jistě přijde.

A mimo psaní? Jak se daří vašim psům?

Těm se daří díkybohu výborně. Ale ani mimo psaní teď zrovna žádný velký plán nemám.

Také jsem si všiml, že hodně běháte. Co nějaké sportovní plány?

Já ale vůbec neběhám, jen hodně chodím. Je pravda, že chvíli jsem zvažovala, že začnu zase běhat a natrénuju na nějaký větší běh, ale asi mi chybí motivace, takže se to zatím neděje. Co se týká mého mimopracovního života, i tam můžu říct jenom, že něco jistě přijde. ●